

ARA NO VINDRÀ DE CINC MINUTS

El mes d'agost a la Cerdanya conviuen els ritmes de vida del poble i la ciutat. Sovint provoca una mena de xoc cultural, però de vegades també serveix per relativitzar les presses i els orgulls

Hi ha un factor imperceptible a simple vista que diferencia la Cerdanya rural i la que el mes d'agost es desborda amb l'arribada en bloc dels segons residents i els turistes. És com un subtil canvi de xip en la manera de percebre la relació amb els altres que en definitiva és també la diferència entre la vida de poble i la de ciutat: el sentiment de comunitat que fa la convivència més lleugera i suportable. Allò que els manuals d'autoajuda anomenen empatia. Una escena clàssica dels pobles petits que demostra el tarannà rural: circulant en cotxe t'has d'aturar perquè el conductor del davant s'ha trobat un conegut amb qui ha de comentar quelcom, urgent o no. La conversa pot durar minuts mentre els conductors de la cua esperen educadament que la conversa acabi. De vegades la xerrada no es produeix amb un viantant sinó de finestreta a finestre-

ta amb un altre conductor que venia en sentit contrari, de manera que la cua de cotxes es doble. A ningú no se li acut posar-se a tocar el clàxon. Tothom té certa pressa, però es fa càrrec de la situació i, a més, coneix els dos conversants. Un pensa, demà m'hi puc trobar jo. A la ciutat l'escena és difícil que es reproduïxi sense sentir algun estirabot per part dels conductors de la cua. No existeix entre ells cap vincle. Ni tan sols es veuen les cares. Al contrari, comparteixen un entorn urbà que molts perceben com un espai de competència. A la Cerdanya el mes d'agost es produeix el diàleg entre els dos tarannàs i els dos ritmes de vida per força han de buscar un equilibri. La comarca triplica de sobte

«En la gran punta turística es veuen les dues maneres de percebre la convivència en una comunitat, amb empatia o competència»

el nombre d'habitants. Allà on habitualment hi ha 19.000 persones, de sobte n'hi pot haver 60.000 i fins a 100.000 comptant els visitants d'un dia. Les pletes s'omplen, els carrers queden sense espais lliures i els supermercats semblen les superfícies comercials de les capitals. Els municipis, en canvi, no multipliquen els carrils de circulació ni les places d'aparcament ni les botigues. De manera que tothom ha de fer una mica de cua arreu i armar-se de paciència i respectar la convivència de la comunitat, ara més gran. El que generalment és un poble, durant quatre setmanes, s'assembla a una ciutat. La gent pel carrer no es coneix i el sentiment de comunitat es transforma. A les cues, de vegades se sent algun estirabot d'algué que s'ha emportat l'estress de vacances. Però de vegades també es veu algué fer el canvi de xip i entendre que tampoc deu venir ara de cinc minuts.